

Κοσμικές καί πλανεμένες ἀντιλήψεις γιά την ΘΕΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

1. Θά πώ το Πάσχα νά μεταλάβω για το καλό:

Ἡ Θεία Κοινωνία δέν εἶναι κάποιο ἔθιμο, ἀλλά ἓνα πραγματικό γεγονός, εἶναι ὁ ἕδιος ὁ Χριστός προσωπικά, το Σῶμα καὶ το Αἷμα του. Ὁπότε ὀφείλουμε νά μεταλαμβάνουμε μέ κάποια προετοιμασία τα ἄχραντα μυστήρια, δηλαδή κατόπιν εὐλογίας ἀπό τον πνευματικό μας, ἀλλιῶς ἡ Θεία Κοινωνία «ἄνθραξ γάρ ἐστί τούς ἀναξίους φλέγων».

2. Θά νηστέψω κάποιες μέρες, δσες μπορῶ καί θά πώ νά μεταλάβω:

Δέν νηστεύουμε ὅπως καί ὅποτε θέλουμε, ἀλλά σύμφωνα μέ τίς συμβουλές του πνευματικοῦ-εξομολόγου μας. Ἀπό την ἄλλη, γιά τη μετοχή στη Θεία μετάληψη δέν ἀρκεῖ ἡ νηστεία ἀπό την τροφή ἀλλά χρειάζεται νηστεία ὅλων των αἰσθήσεων καί σκληρός πνευματικός ἀγώνας, ὥστε νά ἐνωθούμε μέ τον Χριστό

3. Μεταλαμβάνω Χριστούγεννα, Πάσχα καί Δεκαπενταύγουστο:

Ὁ Χριστός δέν εἶναι μόνο γιά τρεῖς φορές τον χρόνο. Η σχέση μέ τον Χριστό εἶναι ἓνα βιωματικό γεγονός πού δέν μπαίνει σέ καλούπια καί ἡμερομηνίες. Κάθε Κυριακή ὁ Χριστός γίνεται θυσία σέ κάθε Θεία Λειτουργία καί προσφέρεται σε ὅλους. Ὁπότε ὀφείλουμε νά προσερχόμαστε συχνά στά Ἅχραντα μυστήρια, πάντα μέ την ἐντολή του πνευματικού μας.

4. Εἶναι μεγάλη εὐλογία νά μεταλάβεις Πάσχα, Χριστούγεννα καί Δεκαπενταύγουστο:

Ἡ Θεία Κοινωνία ὅποιασδήποτε Κυριακῆς ἡ ἡμέρας του ἔτους δέ διαφέρει ἀπό τίς μεγάλες ἑορτές. Σέ κάθε Θεία Λειτουργία ἔχουμε Χριστούγεννα, Ἄνασταση, Σταύρωση, Ἄνάληψη. Ἡ Θεία Κοινωνία εἶναι ἡ ἕδια σέ κάθε Θεία Λειτουργία. Δέ διαφέρει σέ <<ποσότητα εὐλογίας>> ἀπό τίς μεγάλες ἑορτές.

5. Θά ἔξομολογηθῶ τη Μεγάλη Εβδομάδα καί θά μεταλάβω:

Καταρχήν δέ γνωρίζουμε ἂν θά μας το ἐπιτρέψει αὐτό ὁ πνευματικός. Δέν πᾶμε στήν ἔξομολόγηση μέ το αἴσθημα της αὐτοδικαίωσης. Ἀπό την ἄλλη δέ μας ὠφελεῖ νά πᾶμε τελευταῖα στιγμή νά ἔξομολογηθοῦμε. Ἡ Μεγάλη Τεσσαρακοστή ἔχει διάρκεια 40 ἡμερῶν. Οφείλουμε λοιπόν νά ἐτοιμαστοῦμε ἀπό την ἀρχή νά πάρουμε τον κανόνα μας ἀπό τον πνευματικό ὥστε νά βαδίσουμε μέ αἴσθημα ἀγάπης καί θυσίας στό Ἀγιο Σαρανταήμερο καί νά πορευθοῦμε μαζί μέ τον Χριστό στόν δρόμο του Γολγοθά μέ ἀποκορύφωμα την Ἄνασταση. Δέν εἶναι σωστό νά περιμένουμε την τελευταῖα στιγμή καί ἀπό την ἄλλη να ταλαιπωροῦμε τους πνευματικούς πού στίς περιόδους μεγάλων ἑορτῶν εἶναι ἀρκετά φορτισμένοι.

6. Δέ χρειάζεται ἔξομολόγηση θά τα πῶ στήν Εἰκόνα ἡ στήν προσευχή μου καί ἀρκεῖ:

Ἄλλη μιά πλάνη! Δέν εἶναι δυνατόν νά λεγόμαστε Χριστιανοί Ὁρθόδοξοι καί νά ἀρνούμαστε κάποιο ἀπό τα Μυστήρια της Ἐκκλησίας, διότι τότε ἀνοίγουμε την κερκόπορτα της αἵρεσης. Ἰδρυτής του Μυστηρίου εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅταν μετά την Ἄναστασή Του χορηγεῖ στούς Μαθητές Του την ἔξουσία της

συγχωρήσεως των άμαρτιῶν μέ τους λόγους: «Λάβετε Πνεῦμα Ἅγιον, ἃν τινῶν ἀφήτε τάς ἄμαρτίας, ἀφίενται αυτοίς, ὃν τινῶν κρατῆτε, κεκράτηνται» (Ιωαν. κΙωαν', 22).

Καί μέ ἀπλά λόγια: Σ' ὅποιους ἀνθρώπους συγχωρεῖτε ἐσεῖς τίς ἄμαρτίες τους, θά εἶναι συγχωρημένες καί ἀπό τον Θεό Πατέρα. Σ' ὅποιους ὅμως τίς κρατᾶτε ἄλυτες καί ἀσυγχώρητες – διότι δέν ἥρθαν νά σας ζητήσουν συγχώρηση καί συγνώμη – θά μείνουν αἰώνια ἀσυγχώρητες...

7. Εἶναι εὐλογία ἡ Θεία Μετάληψη!

Πολλοί θεωροῦν ὅτι θά πᾶνε νά μεταλάβουν το Πάσχα γιά το καλό της χρονιᾶς, νά πᾶνε καλά οἱ δουλειές, νά μήν ἀρρωστήσουν κλπ ἐνῷ ἃν συμβεί το ἀντίθετο ἀπό τίς κοσμικές ἐπιθυμίες τους, στρέφονται πολλές φορές ἐνάντια του Χριστοῦ.

8. Ἡρθαν τα παιδιά μου ἀπό τίς σπουδές γιά νά περάσουμε το Πάσχα στό χωριό καί θά μεταλάβουν:

Ἄν τα παιδιά δέν ἔχουν ἔξομολογηθεῖ καλύτερα νά μη μεταλάβουν. Περισσότερο θά τους βλάψει ἡ Θεία Κοινωνία παρά θά τους ὠφελήσει. Το θέμα δεν είναι να ἔξομολογηθοῦν μιά φορά καί νά κοινωνήσουν ἥ νά κοινωνοῦν κάθε Πάσχα μέ μιά ὑποτυπώδη ἔξομολόγηση, ἀλλά νά γίνει ὁ Χριστός ἥ ἴδια ἡ ζωή τους καί ὅχι ἔνα μέρος της ζωῆς τους ἥ απλά μια εθιμική συνήθεια ὅπως κακώς την ονομάζουν.

9. Δέ χρειάζεται ἡ Θεία Κοινωνία , ἐκκλησιάζομαι πολλά χρόνια, εῖμαι ψάλτης καί ἐπίτροπος ἥ ἔχω κάνει δωρεές καὶ Αγιογραφίες στήν Ἐκκλησία:

Ο Ἐκκλησιασμός δε σώζει. Εἶναι το βῆμα στη σχέση ὅχι ὅμως ἥ σχέση καί ἥ ἔνωση. Πολλές φορές θεωροῦν πολλοί ὅτι μέ τίς δωρεές πού ἔχουν κάνει, τα Ἐκκλησιαστικά ἀξιώματα που κατείχαν π.χ (ψάλτης, ἐπίτροπος) εἶναι ἰκανά ἀπό μόνα τους γιά τη σωτηρία τους, αὐτό ὅμως εἶναι μεγάλη δεξιά πλάνη. Χωρίς ἔξομολόγηση , Θεία Κοινωνία καὶ ἀγώνα ἐν Χριστῷ ὁ ἀνθρωπος δε σώζεται.

10. Ὁχι ἀποχή ἀπό τήν ἔξομολόγηση μέ τήν δικαιολογία ὅτι «ἀφοῦ θά ξαναπέσω τί νά πάω;».

«Οπως κανείς δε λέει: «Ἀφοῦ θά ξαναπεινάσω, γιατί νά φάω;» ἥ «ἀφοῦ θά ξαναλερωθῶ γιατί νά πλυθῶ;», « ἔτσι κανείς δέν πρέπει νά ἀναβάλλει τήν ἔξομολόγηση μέ τήν σκέψη: «Ἀφοῦ θά ξαναπέσω γιατί νά πάω νά ἔξομολογηθῶ;». «Γιατί να πάω στόν Γιατρό ἀφοῦ μπορεῖ νά ἀρρωστήσω καὶ πάλι;».Κάποτε ρώτησαν τόν π. Παΐσιο: «Γέροντα, μερικοί ἀπό φιλότιμο δέν πᾶνε νά ἔξομολογηθοῦν. «Ἀφοῦ μπορεῖ νά ξανακάνω τό ἴδιο σφάλμα, λένε, γιά ποιό λόγο νά πάω νά τό ἔξομολογηθῶ; Γιά νά κοροϊδεύω τόν παπά;». Έκεινος τότε ἀπάντησε:

Αὐτό δέν εἶναι σωστό! Εἶναι σάν νά λέει ἔνας στρατιώτης, ὅταν τραυματίζεται: «Ἀφοῦ ὁ πόλεμος δέν τελείωσε καὶ μπορεῖ πάλι νά τραυματισθῶ, γιατί νά δέσω τό τραῦμα μουν;». Ἀλλά, ἃν δέν τό δέσει, θά πάθει αἰμορραγία καὶ θά πεθάνει. Μπορεῖ ἀπό φιλότιμο νά μήν πηγαίνουν νά ἔξομολογηθοῦν, τελικά ὅμως ἀχρηστεύονται. Ό διάβολος, βλέπεις, ἐκμεταλλεύεται καὶ τά χαρίσματα (π.χ. τό φιλότιμο). Ἄν δέν καθαρίζουμε μέ τήν ἔξομολόγηση τήν ψυχή μας, ὅταν πέφτουμε καὶ λερωνόμαστε, σκεπτόμενοι ὅτι πάλι θά πέσουμε καὶ θά λερωθοῦμε, προσθέτουμε λάσπες πάνω στίς παλιές λάσπες καὶ εἶναι δύσκολο μετά νά καθαρίσουν».

Τι μας λέει ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός γιά τη Θεία Κοινωνία καὶ την ἔξομολόγηση:

Ο ἀνέξομολόγητος ἀνθρωπος εἶναι ὅμοιος μέ ἔναν ἀβάπτιστον καὶ εἶναι ἀδύνατον νά σωθῇ. Καί ἀνίσως ἔνας ὅπου απέθανεν ἔάν μέν καὶ επρόφθασεν καὶ ἔξωμολογήθη, καὶ ἄς μή κοινώνησεν, εἶναι ἐλπίδα εἰς αὐτόν. Ἐάν δέ καὶ δέν ἔξωμολογήθη, ἄς κοινωνήσει ὅσες φορές θέλει, τίποτες δέν ὠφελεῖται, μάλιστα βλάπτεται, ἐπειδή καὶ κοινωνεῖ ἀνάξια καὶ ἀλοίμονον εἰς αὐτόν. Πρώτον πρέπει νά γίνεται ἥ ἔξομολόγησις, ἐπειτα ἡ Ἅγια Κοινωνία. Πρώτον νά πλύνωμεν καὶ νά καθαρίσωμεν το ἀγγεῖον καὶ ὑστερα νά βάλωμεν το πολύτιμον πράγμα μέσα.

Δεν νοείται Ορθόδοξος Χριστιανός χωρίς πνευματικό-έξομολόγο καὶ πνευματική ζωή καὶ ἀσκηση, διότι η πίστη τότε μετατρέπεται σε φαντασία καὶ ειδολολατρεία χωρίς σχέση καὶ περιεχόμενο.